

[Niels Jørgen Nielsen.]

og når støvfaldet i Københavns bymidte ligger på ca. 80 kg pr. 1.000 m² pr. år, så er det både af hensyn til den menneskelige trivsel og for at nedsætte de materielle skader nødvendigt, at der sættes ind for at formindske luftforureningen.

Som allerede nævnt vil det koste penge, men man må ikke glemme, at det langtfra er gratis at lade stå til. Det er vanskeligt — ja, det er vel umuligt — at gøre op, hvad den nuværende luftforurening koster, bl. a., fordi der uden tvivl sker en del skader f. eks. på plantevæksten, som man ikke umiddelbart bliver opmærksom på. I de områder, hvor luftforureningen er særlig stor, vil den økonomiske gevinst ved renere luft modsvare en betydelig del af de nødvendige udgifter til forhindring af forureningen. Men når der i det forslag til folketingsbeslutning, vi her har liggende foran os, stilles konkret krav om nedsættelse af svovlindholdet i de lette og svære fyringsolier til henholdsvis 0,02 og 0,5 pct., så er man dog gået ud over, hvad der i praksis er rimeligt og muligt, og at stramme kravene så stærkt tjener næppe til en fornuftig løsning af problemerne.

Det undrer for øvrigt også mig, som det undrede fru Gerda Møller, at forslagsstillerne ikke synes at interessere sig for den alvorlige luftforurening, som forårsages af tobaksrygning. Skal der være mening i at ofre betydelige summer og foretage stærke indgreb over for erhvervslivet for at formindske luftforureningen, må tobakken drages med ind i debatten. I tobak findes en del stoffer af principielt samme karakter som hovedbestanddelen af råolie; derfor er det naturligt, at der ved rygningen, ved tobaksforbrændingen, dannes en række farlige gasarter og sodpartikler i lighed med, hvad der sker ved olieforbrænding, og specielt giver cigaretrygning en meget farlig luftforurening. I Danmark sker der nu ca. 1000 dødsfald årligt, som følge af lungekræft. Efter udtalelser fra autoritativ lægelig side kunne 4 af 5 af disse dødsfald være undgået, hvis de pågældende havde afholdt sig fra cigaretrygning. Ingen anden luftforurening kan notere så alvorlige følger, men trods denne dystre kendsgerning er der næppe nogen i denne sal, der tør tænke på et generelt forbud mod tobaksryg-

ning. Skal kampen mod luftforureningen imidlertid tages alvorligt, og det skal den, bør tobaksrygning i hvert fald ikke tolereres i venteværelser hos læger og på hospitaler, og også andre offentlige steder bør der skrides ind mod den farlige forureningskilde, som tobaksrygning er.

Oplysningsarbejdet om tobaks- og specielt cigaretrykningens farlige luftforurening bør udbygges og effektiviseres, da tilfredsstillende forhold på dette specielle område næppe kan opnås, før der sker en sindelagsændring i befolkningen.

I forslagets afsnit om pesticider stilles der krav om kontrol med den kvantitative anvendelse. En sådan kontrol må i praksis anses for helt umulig. Den forbrugergruppe, hos hvem det skorter mest på viden om pesticider, er uden tvivl de mange ejere af privathaver. Her sprøjter og pudrer man for at blive fri for de ubehageligheder, som følger med at have lus på roserne og myrer under terrassen, myg i soveværelset osv., og udgifterne til kemikalier er jo så beskedne, at det ingen rolle spiller, hvad der naturligvis frister til overdosering. Men enhver kan sige sig selv, hvor umuligt det ville være at føre kontrol med, hvor store mængder der anvendes i de enkelte tilfælde. Af og til rejser der sig røster for helt at forbyde anvendelsen af insekticider i privathaver; risikoen for forgiftning er dog næppe så stor, at den berettiger til så drastisk et skridt. Jeg tror, at det gennem effektivt oplysningsarbejde vil være muligt at gøre også haveejerne til forsvarelige forvaltere af den kemiske skadedyrbekæmpelse.

Forslaget om anmeldelsespligt for importører af varer, der eventuelt har været udsat for pesticidbehandling, synes også at være udtryk for en meget teoretisk holdning. En kontrol med de importerede varer er naturligvis lige så påkrævet principielt som kontrol med vor egen produktion, men det er alt for kompliceret et problem til, at det kan løses med et generelt krav om, at importørerne skal give oplysninger på varens emballage.

Om de økonomiske problemer i forbindelse med forureningsbekæmpelsen lyder det meget enkelt og meget tilforladeligt, at den, der forurener, skal betale. For nye virksomheder kan dette princip vel være rigtigt, men ansvaret for den nuværende